

Τ Ο Σ Υ Ν Ν Ε Φ Ο

(SHELLEY)

I

Φέρνω τὴ μπόρα καὶ χορταίνω κάθε λουλούδι διψασμένο,
Ἐκ τῆς πελάγῃ μακρινά.

Φέρνω τὸν ἴσκιο καὶ τ' ἀγέρι στὰ φύλλα ποῦ τὸ μεσημέρι
Ἐκ τῆς ὑπνῶσης τὰ μισογυρνᾷ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΕΛΛΕΪ

Ἐκ τῶν φτερούγι μου σκορποῦνε οἱ στάλες ποῦ γλυκοξυπνοῦνε
Τὰ ῥόδα τὰ μισανοιγμένα,

Ὅταν οἱ μάνες τους γυρεύουν νὰ τὰ κοιμίσουν, καὶ σαλεύουν
Στὸν ἥλιο τὰ κλωνιὰ γυρμένα.

Τὸ μαῦρο χέρι μου τινάζει τὸ θυμωμένο τὸ χαλάζι
 Ποῦ κάμπους πράσινους λευκαίνει
 Σὲ μιὰ στιγμὴ βροχὴ τὸ κάνω, καὶ ἡ βροντὴ μαζί μου ἀπάνω
 Σὰν ἄγριο γέλιο μου διαβαίνει.

2

Ἐγὼ τὸ χιόνι κοσκινίζω στὰ κορφοβούνια ποῦ ἀγγίζω,
 Οἱ πεῦκοι σὰ βογκοῦν βαρειά.
 Ὅλη τὴ νύχτα προσκεφάλι τὰ ἔχω, μέσα στὴν ἀγκάλη
 Ὅταν κοιμοῦμαι τοῦ βοριά.
 Πάνω σ' οὐράνιους πύργους στέκει, καὶ μ' ὄδηγᾷ τ' ἀστροπελέκι,
 Καὶ μὲς σὲ μιὰ σπηλιὰ κοντά του,
 Μουγκρίζει ἀλυσσοδεμένη καὶ μιὰ ξυπνᾷ καὶ μιὰ σωπαίνει
 Ἡ ἄγρια βροντὴ ποκάτου.
 Ὁ ναύκληρός μου αὐτὸς μὲ παίρνει ἀγάλια ἀγάλια καὶ μὲ φέρνει
 Πάν' ἀπὸ χῶρες καὶ πελάγη:
 Νεράιδες ποῦ κρυφὰ τὸν κράζουν, ἀπ' τὰ βαθειὰ τὸν ξελαγιάζουν,
 Καὶ στὰ βαθειὰ ζητᾷει νὰ πάγη.
 Παίρνει τοὺς βράχους, τὰ λαγκάδια, περνᾷ ποτάμια καὶ λειβάδια,
 Σὲ λίμνες καὶ ὀρημὲς μισεύει,
 Ὅπου κι' ἂν δῆ μὲς τῶνειρό του πῶς ἓνα ταῖρι μυστικό του
 Κάτω στὰ βάθη τὸν γυρεύει.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ λυώνει ἀπ' τὴ λαχτάρα, καὶ γίνεται βροχὴ κι' ἀντάρα,
 Ἐμένα ὁ ἥλιος μὲ χαϊδεύει.

3

Ἡ ἀνατολή, ποῦ τὴ χαρὰ της σκορπᾷ μὲ μιὰ γοργὴ ματιά της,
 Κι' ἀπλόνει φλόγες μὲ φτερά,
 Στὴ βάρκα μου λαφροπατάει, τὴν ὥρα ποῦ λιγοθυμᾷ
 Ὁ αὔγεινός καὶ σπαρταρᾷ.
 Λὲς κ' εἶν' ἀπτός ποῦ κατεβαίνει, καὶ στοῦ γκρεμοῦ τὴν ἄκρη μένει,
 Σεισμός τὰ ὄρη σὰν ταράξη,
 Ποῦ ἀνοίγει τὰ χρυσᾷ φτερά του, καὶ καμαρώνει ὀλόγυρά του,
 Κι' ἂν τρέμῃ ὁ βράχος, δὲν τρομάζει.
 Καὶ σὰν φιλᾷ ἡ Δύση πάλι τὴ θάλασσα, καὶ μὲ μεγάλῃ
 Ἀναλαμπὴ τὴ φλέγη ὡς πέρα,
 Καὶ σιγανὰ σὰν κατεβαίνῃ μιὰ σκέπη κοκκινοβαμμένη
 Μὲς ἀπ' τὰ βάθη τοῦ αἰθέρα,
 Μὲ μαζεμμένα τὰ φτερά μου ἐγὼ κοιμοῦμαι στὴ φωνά μου,
 Σὰ μιὰν οὐράνια περιστέρα.

4

Ἡ ἀσπρόφωτη ἐκείνη χάρι ποῦ κάτω ἐδῶ τὴ λὲν φεγγάρι,
 Γλιστρᾷ μὲ βῆμα σιγανό,
 Ἀνάμεσα στὰ πούπουλά μου, ποῦ τᾶρριξε στὴν ἀγκαλιά μου
 Τ' ἀγέρι τὸ νυχτερινό.

Κι' ὅπου πατᾶ τὸ ἀλαφρό της τὸ πόδι στὸν κρυφὸ χορὸ της,
 Ποῦ μόνο ἀγγέλοι τὴν ἀκοῦνε,
 Ἡ ψιλοκαμωτὴ μου σκέπη σπάνει, καὶ κάτω στὴ γῆς βλέπει
 Καθέν' ἀπ' τᾶστρα ποῦ περνοῦνε.
 Καὶ σὰν ἀνοίξῃ καὶ πλατύνῃ βοριάς τὴ χαραμᾶδα ἐκεῖνη,
 Καὶ σὰ μελίσσια ἓνα κοπάδι
 Προβάλουν τᾶστρα κι' ἀρμενίζουσιν, καὶ τρέχουσιν καὶ στρεφογυρίζουσιν,
 Τότες κ' οἱ θάλασσοι τὸ βράδινον
 Κ' οἱ λίμνες, ποῦνε σὰν κομμάτια πεσμέν' ἀπ' οὐρανοῦ παλάτια,
 Φεγγοβολοῦνε στὸ σκοτάδι.

5

Τοῦ ἡλίου κάποτε τὸ θρόνον με φλογερὰ δεσμὰ τὸν ζῶνω,
 Καὶ τὸ φεγγάρι μ' ἀργυρᾶ.
 Ὅταν οἱ στρόβιλοι μ' ἀπλόνουν, Βεσοῦβια βλέπεις νὰ θαμπόνουν,
 Καὶ τᾶστρα φεύγουν θολερά.
 Ἀπ' ἀκρωτῆρι σὲ ἀκρωτῆρι ὡσὰν θεόρατο γεφύρι
 Στὴν ἄγρια θάλασσ' ἀποπάνω,
 Στερηθῶμαι καὶ δὲν κουνιέμαι, ἂν καὶ στὴν ἄβυσσο κρεμιέμαι,
 Γιατί βουνὰ κολόνες κάνω.
 Καὶ τὸ μυριόχρωμο Δοξάρι, ἡ δύναμί μου καθὼς πάρη
 τὸν χαλασμὸ καὶ τὸν σηκόνῃ,
 Οὐράνια γίνεται καμᾶρα, κ' ἐγὼ περνοῦ με τὴν ἀντάρα
 Μὲ τὴ φωτιά καὶ με τὸ χιόνι,
 Τὴς μαλακῆς θωρηῆς του ὑφαίνει ἡ ἀντηλιά ποῦ κατεβαίνει
 Κάτω στὴ γῆς καὶ τὴ μερόνει.

6

Τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ εἶμαι γέννα, μὰ μ' ἔχει ἀναθρέψει ἐμένα
 Στὴν ἀγκαλιά του ὁ οὐρανός.
 Ὅτι κι' ἂν γείνω, δὲν πεθαίνω, καὶ μερὰ τὰ ἕψη ἂν ἀπομένω,
 Κι' ἂν με ῥοφήξῃ ὠκεανός.
 Γιατί στὴ γῆς σὰν ἀποβρέξῃ, κ' ὁ θόλος πάλι ξαναφέξῃ,
 Καὶ καταχνιὰ δὲν τὸν μαυρίζῃ,
 Καὶ μᾶς καθάριας πάλι μέρας παλάτι ὑψόνῃ ὁ ἀέρας
 Ποῦ κάθε ἀχτίδα τὸ πλουμίζει,
 Θωροῦ γελῶντας μοναχό μου, κ' ἀπὸ τὸ σπύλνον τὸ κρυφὸ μου,
 Σὰν φάντασμα ἀπ' τὰ μνήματά του,
 Ἡ σὰν παιδὶ ἀπ' τὴ μάννα, βγαίνω, καὶ παίρνω τὴ βροχὴ καὶ ραίνω,
 Καὶ τὸ παλάτι ῥίχτω κάτω.